

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/108/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2211219825
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2211219825.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudcov: JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Peter Duman, v právnej veci žalobkyne: A. B., A. C., nar. XX.XX.XXXX, adresa D. E. XXX, zastúpenej advokátkou: JUDr. Helena Buzgóová, so sídlom Alžbetínske námestie 2, Dunajská Streda, proti žalovanému: F. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa D. E. XXX, zastúpenému advokátkou: JUDr. Eva Skačániová, so sídlom Korzo B. Bartóka 789/3, Dunajská Streda, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na odvolanie žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 5C/189/2011-1147 zo dňa 21. apríla 2022 – žalobkyne voči výrokom I., II., III., a IV. a žalovaného voči výrokom III., IV. a V. napadnutého rozsudku, t a k t o

rozhodol:

- I. Odvolací súd odvolanie žalobkyne a žalovaného proti výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie o d m i e t a.
- II. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III. a V. p o t v r d z u j e.
- III. Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov tohto odvolacieho konania právo.

odôvodnenie:

- 22 -

11Co/108/2022
11Co/108/2022-
2211219825

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov patria nasledovné veci

1/ Nehuteľnosť nachádzajúca sa v katastrálnom území D. E., obec D. E., parc. registra „C“ č. 1208/12, ostatné plochy o výmere 600 m², parc. č. 1208/4 rozostavaný rodinný dom č. s. XXX, zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 2018 m², evidovaná na liste vlastníctva, vtedy Správy katastra Dunajská Streda č. XXXX, v hodnote .....
132.000,00 eur

2/ Kuchynská linka rohová rok nadobudnutia 2004 v hodnote ..... 440,00 eur

3/ Kuchynský stôl + 4 stoličky rok nadobudnutia 2004 v hodnote..... 82,00 eur

4/ Krbové kachle, rok nadobudnutia 2005 v hodnote..... 305,00 eur

5/ Záclony 2ks, biele 2mx1,2m, rok nadobudnutia 2004 v hodnote ..... 5,00 eur

6/ Garniže 2ks, biele z UH o rozmeroch 2x1,5m, rok nadobudnutia 2004 ..... 4,00 eur

7/ Zabudovaná stena, morené, lakované, uchytené o murovanú stavbu, ako stojan na TV, DVD, rok nadobudnutia 2005, v hodnote ..... 32,00 eur

8/ Sedacia súprava rohová, rok nadobudnutia 2002 s textilným poťahom v hodnote	43,00 eur
9/ Koberec 1,5x 1m pod konferenčným stolíkom, rok nadobudnutia 2005 v hodnote.....	4,00 eur
10/ Luster, stropný, štvorbodový, rok nadobudnutia 2005 v hodnote	5,00 eur
11/ Záclona, krémová, riasená, 4m x 2,65m, rok nadobudnutia 2005 v hodnote	7,00 eur
12/ Garniža, rok nadobudnutia 2005 v hodnote	9,00 eur
13/ Sústava skriň, rok nadobudnutia 2005 v hodnote	69,00 eur
14/ Manželská posteľ + 2 nočné stolíky, rok nadobudnutia 2005 v hodnote	75,00 eur
15/ Obývacia stena v detskej izbe, rok nadobudnutia 2004, v hodnote	66,00 eur
16/ Písací stôl a stolička, rok nadobudnutia 2004, v hodnote	41,00 eur
17/ Váňanda, rok nadobudnutia 2004, v hodnote	19,00 eur
18/ Koberec, 2,5m x 5, vzor medvedík, rok nadobudnutia 2004, v hodnote	5,00 eur
19/ Záclona, detský motív, 2mx1,5, rok nadobudnutia 2004 v hodnote	2,00 eur
20/ Garniža, 1,5m, rok nadobudnutia 2004, v hodnote.....	3,00 eur
21/ Rozťahovacia posteľ v detskej izbe, rok nadobudnutia 2005, v hodnote	40,00 eur
22/ Koberec, vzor medvedík, 2,5mx1,5m, rok nadobudnutia 2005, v hodnote	5,00 eur
23/ Záclona, 2m x 1,5m, rok nadobudnutia 2005, v hodnote	3,00 eur
24/ Garniža v detskej izbe, rok nadobudnutia 2005, v hodnote	3,00 eur
25/ Rohová váňa, rok nadobudnutie 2004, v hodnote	46,00 eur
26/ Umývadlá, porcelán, 2ks, rok nadobudnutia 2004, v hodnote	21,00 eur
27/ Regále v špajze 2 x 1m, rok nadobudnutia 2005, v hodnote	15,00 eur
28/ Záhradný stôl a 4 stoličky z UH, rok nadobudnutia 2006, v hodnote	3,00 eur
29/ Záhradný krb, rok nadobudnutia 2005, v hodnote.....	8,00 eur
30/ Mikrovlnná rúra LG, rok nadobudnutia 2004, v hodnote	21,70 eura
31/ Varná doska Whirlpool, rok nadobudnutia 2004, v hodnote	39,30 eura
32/ Teplovzdušná rúra Whirlpool, rok nadobudnutia 2004, v hodnote.....	44,80 eura
33/ Umývačka riadu, rok nadobudnutia 2004, v hodnote.....	54,90 eura
34/ Chladnička zn. Gorenje, rok nadobudnutie 1999 v hodnote	52,50 eura
35/ Domáce kino, zn. SONY, rok nadobudnutia 2004, v hodnote.....	4,00 eur
36/ Odsávač pár, rok nadobudnutia 2004, v hodnote	9,60 eura
37/ Automatická práčka, zn. Philco, rok nadobudnutia 2004, v hodnote	56,90 eura
38/ Chladnička, rok nadobudnutia 1999, v hodnote	11,60 eura
39/ Mraznička, rok nadobudnutia 1999, v hodnote.....	9,80 eura
40/ Motorová kosačka, typ MTD 46B, rok nadobudnutia rok nadobudnutia 2005, v hodnote	101,16 eura
S p o l u	133.766,26 eura
41/ Zostatok na úvere u G. ku dňu 10.12.2010 v sume	12.678,75 eura
42/ Dlh z podnikania žalovaného ku dňu 10.12.2010.....	37.580,00 eur.

Výrokom II. rozhodol, že vyporiadava zaniknuté bezpodielové spoluvlastníctvo manželov tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikazuje hnutelné veci pod položkami 2/ až 39/ v hodnote 1.665,10 eura a do výlučného vlastníctva žalovaného položky 1/ a 40/ v hodnote 132.101,16 eura. Výrokom III. rozhodol, že žalovaný je povinný vyplatiť žalobkyni na finančnom vyrovnaní 47.728,65 eura do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Výrokom IV. rozhodol, že strany sporu sú povinné zaplatiť na účet Okresného súdu Dunajská Streda titulom súdneho poplatku z vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva, každý po 2.006,50 eura a doplatiť trovy dôkazu každý po 4,59 eura na účet súdu do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Napokon výrokom V. rozhodol o trovách konania tak, že žiadnej zo strán sporu náhradu trov konania nepriznáva.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 149 ods. 1 až 3 a ods. 5 a § 150 zák. č. 40/1964 Zb. z. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

3. Vecne súd prvej inštancie argumentoval tým, že bezpodielové spoluvlastníctvo manželov trvalo od uzavretia manželstva 10.10.1998 do právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva ku dňu 10.12.2010. Nesporné bolo, že počas tohto obdobia nadobudli nehnuteľnosť pod položkou 1/, ktorá stavba bola povolená odborom životného prostredia Okresného úradu v Dunajskej Strede dňa 04.10.2000 pod č. A2000/22521-003/OSP/Vh, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 05.10.2000, keď rozhodnutím Obecného úradu v D. E. dňa 24.03.2004, pod č. Výst./211/2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť ku dňu 07.04.2004, boli povolené zmeny na stavbe. Dňom 22.12.2004 rozhodol príslušný obecný úrad o kolaudácii stavby, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť ku dňu 23.12.2004. Rovnako nebolo sporné, že na výstavbu nehnuteľnosti si zobrali pôžičku v G. G. H. rodičia žalovaného v celkovej výške 19.916,35 eura, ktorú refundovali strany sporu, z čoho žalobkyňa podľa predložených ústrižkov poštových poukážok zaplatila v roku 2012 - 2.160 eur, v roku 2013 - 2.240 eur a v roku 2014 - 3.240 eur; celkom 7.640 eur. Žalovaný pôvodne uznal splátky tohto úveru v sume 7.174 eur, keď v záverečnom návrhu tvrdil, že časť platieb boli úhrady za užívanie nehnuteľnosti v sume 4.264,45 eura. Dôkazná povinnosť zaťažovala žalovaného na preukázanie týchto tvrdení, keď žalobkyňa zotrvala na tom, že išlo výlučne o refundáciu danej pôžičky a nie iný účel. Pri spočítaní súm na dokladoch predložených žalobkyňou celkový súčet predstavuje sumu 7.640 eur. Keďže doklady nepreukazovali tvrdenia žalovaného o čiastočných úhradách za služby spojené s užívaním nehnuteľnosti žalobkyňou v rozhodnom čase, súd považoval všetky tieto úhrady na splatenie dlhu, ktorý vznikol počas trvania manželstva a zaplatené stranami sporu na základe existujúcich listinných dôkazov, ktorých vierohodnosť nebola spochybnená stranami sporu. Žalovaný žiadal vyporiadať podiely strán sporu na základe disparity, keď považoval za dôvodné prihliadnuť na výlučné investície zo strany rodičov žalovaného a úspor, ktoré mali byť použité na výstavbu. Súd uviedol, že posudzovanie výšky podielu manžela podľa toho, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie majetku získaného za trvania manželstva, sa v súdnom konaní uplatňuje výnimočne, a to spravidla iba v tých prípadoch, keď jeden z manželov počas trvania manželstva buď vôbec nepracoval, najmä keď sa vyhýbal práci, počínal si nezodpovedne voči rodine, nestaral sa o jej potreby, spôsobil škodu, ktorá musela byť za trvania manželstva uhradená a druhý manžel na jej spôsobení nemal žiadnu vinu, alebo ak sa zistilo, že manžel sa o nadobudnutie spoločných vecí zaslúžil len v nepodstatnej menšej miere (Z I, s.451). Výnimočné priznanie väčšieho podielu pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov jednému z manželov však nie je možné bez ďalšieho odôvodnenia väčšími zásluhami na získaní majetku bez toho, aby bol zohľadnený prínos druhého manžela pri starostlivosti o rodinu a obstarávanie spoločnej domácnosti. (NS ČR sp. zn. 22Cdo/3174/2007). Žalovaný svoje tvrdenia o výlučnom vklade zo strany jeho rodiny na výstavbu rodinného domu preukazoval čestnými vyhláseniami otca dňa 25.10.2013, ako aj čestným vyhlásením oboch rodičov dňa 25.10.2013, poskytnuté v období od roku 2000 do 2008 v celkovej výške 105.719,20 eura (t. j. 3.184.911,58 Sk), keď ďalej tvrdil, že tieto finančné prostriedky boli použité na dokončenie stavby rodinného domu, pričom pozemok na ktorom sa nachádza rodinný dom strán sporu, bol kúpený výlučne z jeho prostriedkov. Išlo o platby z účtu matky žalovaného v I. H. v sume 38.277,55 eura, výber v hotovosti z účtu otca žalovaného 23.733,65 eura a výber v hotovosti z účtu otca žalovaného v I. H. v sume 43.708 eur. Žalovaná tieto tvrdenia poprela tvrdiac, že domová nehnuteľnosť bola vystavaná z finančných prostriedkov, jednak z dvoch úverov a z podnikania žalovaného od roku 2000. Podľa výpisu zo živnostenského registra žalovaný podnikal od roku 2000 v odbore medzinárodná doprava, ktoré podnikanie zaniklo k 30.06.2005 a od 23.08.2005 začal podnikáť vo vnútroštátnej nákladnej cestnej doprave, ktoré mal pozastavené od 30.01.2010 do 29.01.2020. Z toho je zrejmé, že v čase výstavby rodinného domu žalovaný podnikal výlučne len v medzinárodnej nákladnej doprave, z čoho mal príjem, keď z daňových priznaní za rok 2002 vykázal príjem 748.777,-Sk a výdavky 3.867.026,-Sk, v roku 2003 príjem 5.649.080,-Sk a výdavky 6.051.388,-Sk, v roku 2004 príjem 7.157.791,-Sk a výdavky 6.983.495 eur, v ktorom roku vykázal zisk 174.296,-Sk. Rodinný dom bol skolaudovaný k 23.12.2004. O tvrdeniach rodičov žalovaného mal súd pochybnosť aj z dôvodu vyjadrenia žalovaného zo dňa 15.02.2012 k žalobe, kde uvádzal finančný príspevok rodičov na výstavbu rodinného domu 50.000,-Sk za obdobie od r. 2000 do r. 2006. Okrem tvrdení svedkov o financovaní stavby rodinného domu strán sporu J. B. a F. B. a čestného prehlásenia v priebehu konania, žalovaný nepreukázal skutočnosť, že svedkami tvrdené finančné prostriedky boli použité na výstavbu nehnuteľnosti strán sporu, v akom rozsahu, ktoré stavebné práce, materiály boli nimi hradené, keď mali vyplácať robotníkov v hotovosti priamo na stavbenisku. Súd uzavrel, že hodnotené dôkazy vo vzájomnej súvislosti nepreukazujú tvrdenie žalovaného, že konkrétne finančné prostriedky boli použité na financovanie konkrétnych stavebných prác na stavbe rodinného domu strán sporu. Za čas výstavby rodinného domu podnikal žalovaný stále len v medzinárodnej doprave, kde každý rok vykazoval vyšší príjem. Doklady o daňovom priznaní žalovaného za obdobie výstavby rodinného domu svedčili o stálom príjme neprerušene až do roku

2010. Príjem žalovaného až do roku 2009 vykazoval stúpajúcu tendenciu a až v roku 2010 vykázal príjem nižší, keď v priebehu roka si pozastavil živnosť. Daňové priznania žalovaného vykazujú vysoké výdavky, pričom žalovaný neukončil podnikanie pre nedostatok finančných prostriedkov. Sám priznal, že v priebehu trvania manželstva si dokúpil na leasing 5 až 6 kamiónov s ktorými podnikal. V čase rozvodu manželstva podľa tvrdenia žalobkyne predal len jeden kamión. Súd nepovažoval za hodnoverné dôkazy produkované žalovaným na preukázanie výlučných investícií rodičov žalovaného na spoločný majetok, keď strany sporu na výstavbu spotrebovali dva úvery, pričom ani v tomto smere žalovaný nezdokladoval, na čo boli tieto finančné prostriedky použité. V rámci rozvodového konania deti pochádzajúce z manželstva boli zverené žalobkyni, čím sa nepreukázal ani dôvod zanedbania starostlivosti o rodinu. Rodina žalobkyne tiež prispela v začiatkoch podnikania kamiónom od otca žalobkyne, čo nebolo spochybnené. Z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalovaným, súd tvrdenia žalovaného, nepodložené nespochybniteľnými dôkazmi, ktoré by vyvrátili tvrdenia protistrany o rozsahu investícií na spoločnú nehnuteľnosť tretími osobami, nebral do úvahy a majetok vyporiadal podľa zásady parity.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že pri stanovení všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti sa vychádza z ceny veci v danom mieste a v čase rozhodovania, ktorá vyjadruje aktuálnu trhovú hodnotu vypořádavanej veci. Všeobecná hodnota nehnuteľnosti vzhľadom na jej stav ku dňu právoplatnosti rozsudku v čase vypořádania podľa dodatku k znaleckému posudku Ing. Némethovej dňa 25.11.2019 pod č. 132/2019, keď stanovila všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti sumou 145.000 eur, ktorý posudok na pojednávaní dňa 22.09.2020 korigovala tvrdiac, že ceny nehnuteľností v dôsledku vypuknutia pandémie Covid-19 v roku 2020 klesli, keď v danom prípade cena rodinného domu, bez pozemku klesla o 4.000 eur; bola v poslednom dodatku ocenená tak, že dom bol ocenený na sumu 127.382,44 eura a pozemky na sumu 18.028,72 eura. Cena domu po ponížení o 4.000 eur by činila 123.382,44 eura. Ide o prízemný dom pozostávajúci z troch izieb, kuchyne a príslušenstva, dvojgaráž za rodinným domom, kde je umiestnená aj kotolňa. Z pohľadu polohovej diferenciácie pozemky sa nachádzali na okraji mesta určenej na zastavanie individuálnou bytovou zástavbou. Pôvodné parcely boli vedené ako ostatné plochy a orná pôda s tým, že územným plánom a na základe stavebného povolenia boli určené na zastavanie. Negatívne účinky okolia na pozemky znalkyňa nezistila. Ide o obec do 5.000 obyvateľov. Pokiaľ ide o intenzitu využívania, ide o rodinné domy so štandardným využitím, bežné bytové domy. Doprava do centra mesta v trvaní 10 minút, s dobrou vybavenosťou, rozvody vody, plynu a elektriny. Pri porovnaní trhovej ceny obdobných domov v rozhodnom čase a mieste, realitné kancelárie ponúkali domy od 127.000,- eur do 132.900,- eur a pozemky v danej lokalite do výmery 900 m² ponúkané v cene 23.000,- eur. Vzhľadom na zistené parametre a pomery, vek rodinného domu, je považovaná stále za novostavbu, skolaudovaná v roku 2004, súd považoval za primeranú trhovú cenu nehnuteľnosti v mieste a v čase, aj vzhľadom na zníženie záujmu o úvery na kúpu nehnuteľností, ako je to známe v rozhodnom čase od marca 2019 doteraz, so stupňujúcou tendenciou, ktorý stav na určitý čas ovplyvní záujem o hypotekárne úvery, ktoré predstavujú gro nákladov, pri získavaní nehnuteľnosti a aj úspešnosti, pri scudzení nehnuteľnosti, tak v dôsledku pandémie Covid-19 a tým zníženia záujmu o kúpu nehnuteľností, ktoré sa ponúkajú na trhu v uvedenej lokalite okolo 130.000,- eur, s prihliadnutím na dostupnosť a infraštruktúru, pracovné možnosti, súd ustálil trhovú hodnotu nehnuteľnosti v sume 132.000,- eur. Strany sporu v priebehu konania dospeli k zhode čo do hodnoty nehnuteľnosti.

5. Hnuteľné veci patriace do BSM sú uvedené pod položkami 2/ až 35/ s tým, že časť týchto vecí mala byť zakúpená z finančných prostriedkov, ktoré vniesol žalovaný do manželstva v hodnote 220.000,- Kč. Žalovaný nešpecifikoval, ktoré konkrétne veci mali byť kúpené z tejto sumy, hoci mal povinnosť tvrdenia a preukázania tejto skutočnosti. Súd aj keď mal preukázaný obnos, uzavrel, že žalovaný neosvedčil aká suma, na ktorú hnuteľnosť bola použitá, či v čase rozvodu manželstva táto vec ešte existovala. Z ocenenia hnuteľných vecí vyplynulo, že tieto boli nadobudnuté v rozpätí rokov 2004 až 2005, pričom iba jedna chladnička a mraznička mala rok nadobudnutia pred nasťahovaním sa do nehnuteľnosti. Tieto finančné prostriedky boli možno použité na zabezpečenie chodu domácnosti strán sporu, ktoré boli spotrebované, v čase rozvodu manželstva sa ich hodnota v žiadnej veci nezachovala, ktorú povinnosť tvrdenia a preukázania znášal žalovaný, keď žalobkyňa, tieto skutočnosti poprela. Z uvedeného dôvodu súd nemal preukázaný rozsah vkladu, keď žalobkyňa tvrdenia žalovaného poprela. Žalovaný v tomto smere dôkazy neprodukoval. Súd zoberal do úvahy všetky veci nadobudnuté počas trvania manželstva ocenené znaleckými posudkami Ing. Pápayho, Ing. Mokrého a Ing. Andora. Samotný rozsah ocenených hnuteľných vecí ani jedna strana nerozporovala. Hnuteľné veci súd prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne, ktorá predmetné veci spolu s maloletými deťmi, ktoré jej boli zverené do výchovy

užívala, pričom v nehnuteľnosti doteraz býva. Sama potvrdila, že väčšina týchto vecí sa likvidovala, preto bolo nespravodlivé voči žalovanému, prikázať mu ich hodnotu, ktorá už v rozhodnom čase ani neexistuje. Motorovú kosačku, ktorú užíval žalovaný, hoci rovnako už bola vyradená, súd prikázal do jeho výlučného vlastníctva, keď túto si on ponechal. K námietke žalovaného, aby veci užívané spoločnými deťmi po rozvedení manželstva neboli zahrnuté do spoločného majetku, keď boli darom pre nich, súd uviedol, že prihliadnutie na potreby maloletých detí sa prejaví v tom, ktorému z manželov budú pri vyporiadaní prikázané jednotlivé veci zo spoločného majetku do vlastníctva v súvislosti s tým, či na čas po rozvedení mu deti boli alebo neboli zverené do ďalšej výchovy. Deti boli zverené žalobkyni, preto jej súd veci aj prikázal.

6. Pokiaľ ide o podnikanie žalovaného, toto vykazovalo stratu ku dňu rozvodu manželstva, ako to vyplynulo zo záveru znaleckého posudku znaleckej organizácie Audit Consult spol. s r. o. - 37.580 eur. Súd poukázal na právny názor odvolacieho súdu vyslovený v ods. 14. a 15. odôvodnenia jeho uznesenia, že živnostník zodpovedá za dlhy nielen svojim (oddeleným) majetkom, ale tiež spoločným majetkom v BSM, lebo v zmysle § 147 OZ pohľadávka veriteľa jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva, môže byť pri výkone rozhodnutia uspokojená i z majetku patriaceho do BSM. Aj z tohto dôvodu potrebuje živnostník pri začatí podnikania súhlas druhého manžela (viď § 148a ods. 1 veta prvá OZ). Podnikanie živnostníka svojou ekonomickou stránkou ovplyvňuje BSM jednak v tom zmysle, že výnosy z podnikania patria do BSM a môžu byť základňou pre jeho rozmnožovanie a jednak v tom zmysle, že dlhy vzniknuté z podnikania živnostníka môžu viesť k zmenšovaniu masy BSM. Z hľadiska všeobecnej požiadavky spravodlivého usporiadania vzťahov (aj medzi manželmi) je preto opodstatnené a pri absencii dohôd manželov v zmysle § 143a a § 148a ods. 2 OZ tiež účelu BSM zodpovedajúce, že sa nepodnikajúci manžel živnostníka má spolupodieľať na dlhoch svojho manžela spätých s výkonom jeho povolania (živnosti) a rovnako počas trvania manželstva tiež spolupodieľať na nadobúdaní majetku spätého so živnostenským podnikaním druhého manžela. Preto aj uvedený dlh zaťažuje majetok strán sporu, ktorý bolo potrebné započítať ako ťarchu.

7. Ďalej súd zohľadnil, že po rozvedení manželstva existoval dlh uznaný oboma stranami na úvere, ktorý bol poskytnutý otcovi žalovaného v G. G. H., ktoré splátky na úvere hradili manželia spoločne až do rozvodu manželstva a následne žalobkyňa zdokladovala zaplatenie splátok úveru od 10.12.2010 do 05/2012 v celkovej sume 7.640 eur, ktorá výška spochybnená nebola, okrem účelu tvrdeného žalovaným, ktorú skutočnosť však v priebehu konania nepreukázal, potom výška dlhu ku dňu rozvodu manželstva činila nedoplatok 12.678,75 eura. Celkom pasíva 50.258,75 eura (37.580 eur + 12.678 eur), z toho polovica pripadajúca na jedného z nich činí 25.129,375 eura. Žalovaná na uvedený dlh uhradila 7.640 eur. Po odpočítaní plnenia zo strany žalobkyne, rozdiel činí 25.129,75 eura - 7.640 eur = 17.489,375 eura, zaokrúhlene 17.489,78 eura.

8. Žalovaný žiadal nehnuteľnosť prikázať do svojho výlučného vlastníctva, keď preukázal solventnosť úsporami na účte v sume 51.369,46 eura v G. G. H., E. K. G.. Žalobkyňa, pôvodne žiadala nehnuteľnosť prikázať do jej výlučného vlastníctva za náhradu, ktorý návrh v priebehu konania zmenila s tým, že nehnuteľnosť žiadala prikázať žalovanému spolu s hnutelnosťami, tak ako ich každý užíval a vyplatiť na ňu pripadajúci podiel, keď svoju solventnosť nepreukázala. Od rozvodu manželstva v nehnuteľnosti bývala spolu s maloletými deťmi, keď podľa jej tvrdenia mala predať inú rozostavanú stavbu, pretože sa dostala do finančnej tiesne. Žalovaný preukázal solventnosť, žalobkyňa nepreukázala náležitý záujem o nadobudnutie vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti a svoju solventnosť v závislosti od stanovenej hodnoty. Ani jeden z manželov nemal v rozhodnom čase vo vlastníctve inú nehnuteľnosť. Žalovaný býva s rodinou v dome vo vlastníctve jeho rodičov. Deti pochádzajúce z manželstva strán sporu už dovŕšili plnoletosť, majú 25 a 31 rokov a ako dospelí majú právo bývania u svojich rodičov, kým si nezabezpečia vlastné bývanie. Žalobkyňa v ďalšom konaní si už nehnuteľnosť nenárokovala

9. Vychádzajúc z uvedených skutočností, mal súd prvej inštancie za dôvodné prikázať nehnuteľnosti do vlastníctva toho z manželov, ktorý preukázal solventnosť s tým, že ustupujúci bývalý manžel má možnosť si z finančného vyrovnania zabezpečiť bývanie, keď už nebolo potrebné zohľadňovať zabezpečenie bytových potrieb maloletých detí. Preto súd prikázal nehnuteľnosť do výlučného vlastníctva žalovaného, rovnako z hnutelných vecí mu prikázal motorovú kosačku a zostatok na úvere v G. G. H., ako aj dlh z podnikania. Do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal hnutelné veci pod položkami 2 až 39 výroku v hodnote 1.665,10 eura. Do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal pod položkou 1/domovú nehnuteľnosť v hodnote 132.000 eur a hnutelnú vec pod položkou 40/ kosačku v hodnote 101,16

eura, celkom 132.101,16 eura. Z celkovej masy BSM 133.766,26 eura, predstavuje polovica 66.883,13 eura. Žalobkyňa nadobudne z masy BSM o 65.218,03 eura menej (66.883,13 eura - 1.665,10 eura), keď žalovaný nadobudne o 65.218,03 eura viac (132.101,16 eura - 66.883,13 eura). Po odpočítaní pasív pripadajúcich na žalobkyňu z jej podielu 64.2018,03 eura - 17.489,38 eura, činí podiel žalobkyne 47.728,65 eura.

10. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a uviedol, že zohľadnil, že žalovaný žiadal priznať náhradu trov konania v prípade úspechu prikázaním nehnuteľnosti do jeho výlučného vlastníctva, keď to inicioval v priebehu celého konania. Súd návrhu žalovaného nevyhovel, keď pôvodne tvrdil vklad zo strany jeho rodičov na ktorom zotrval od podania návrhu až do roku 2020 v poslednom písomnom vyjadrení v júni, keď už nežiadal tieto dlhy zohľadniť, len spoločný dlh na výstavbu rodinného domu. Je zrejmé, že iba v prípade takéhoto postoja žalovaného, by bolo možné dosiahnuť konsenzus. Žalovaný dôkazy v tomto smere produkoval až po dvoch rokoch po podaní žaloby. Žalobkyňa bola čiastočne úspešná v konaní čo do prikázania hnutelných vecí do jej výlučného vlastníctva, ako aj započítania úhrady splátok úveru a neuznaní nároku žalovaného na započítanie investícií zo strany jeho rodičov na výstavbu rodinného domu a do jeho podnikania. Keďže žalobkyňa nemala plný úspech v konaní, ani po zmene postoja čo do vypořádania domovej nehnuteľnosti, keď namiesto ňou požadovanej čiastky 54.000,- eur bola jej priznaná finančná náhrada v sume 48.071,58 eura, pričom žalovaný žiadal podľa zásady disparity priznať finančnú náhradu 40.000,- eur, je zrejmé, že ani jedna zo strán nemala plný úspech vo veci. V dôsledku uvedených skutočností súd v zmysle § 255 ods. 2 CSP žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal.

11. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí rozhodoval aj o povinnosti zaplatiť súdny poplatok z vypořádania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom toto rozhodnutie odôvodnil ust. § 6 ods. 1, § 8 ods. 1, 4 a položkou 6 písm. a/ a b/ zák. č. 72/1991 Zb. o súdnych poplatkoch a ďalej tým, že hodnota čistej masy BSM činí 133.766,26 eura z toho 3 % predstavujú sumu 4.012,98 eura, zaokrúhlene 4.013 eur, z toho suma pripadajúca na každú zo strán sporu činí 2.006,50 eura, ktorú sumu sú strany povinné zaplatiť do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že v prípade ocenenia vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, poskytnuté preddavky do účinnosti Civilného sporového poriadku 30.06.2016, nepostačovali na úhradu odmien znalcov, keď v prípade odmeny znalca Ing. Vojtecha Andora, bola časť odmeny uznesením súdu zo dňa 03.09.2015 v sume 9,17 eura uhradená z rozpočtových prostriedkov súdu, ktorú sumu súd uložil uhradiť stranám sporu v rovnakom pomere 4,59 eura na účet súdu do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

12. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie, v rozsahu výrokov III., IV. a V. z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, teda že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že súd určil vo výroku I. aktíva i pasíva patriace do bezpodielového spoluvlastníctva strán konania (ďalej aj len BSM), ktoré určenie žalovaný pokladá za správne, zodpovedajúce zistenému skutkovému stavu. Vo výroku II. vypořadaval zaniknuté BSM, proti čomu žalovaný taktiež nemá námietky. Namieta však výroky III., IV. a V., pretože namieta proti výške finančného vyrovnania, ktoré má zaplatiť (výrok III.) a namieta aj výroky IV. a V. na výrok III. nadväzujúce. Dôvodil tým, že súd v tomto ohľade na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym zisteniam, keďže z dôvodov rozhodnutia nevyplýva jasne a zrozumiteľne, prečo súd žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyňu na finančnom vyrovnaní 47.728,56 eura. Na základe vykonaných dôkazov vyplýva iná výška finančného vyrovnania, a to suma 46.420,03 eura a taktiež výsledky dokazovania nasvedčujú pričineniu sa žalovaného pre nadobudnutie spoločného majetku, najmä jeho výlučné investície do tohto majetku, získané darom od rodičov žalovaného, čo navodzuje, že ide o prípad transformácie predpokladanej v ust. § 150 OZ. Ak došlo k presunu z oddeleného vlastníctva niektorého z manželov, vzniká dôvodná požiadavka druhého z manželov, aby sa mu uhradilo to, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok. Táto zásada sa uplatňuje až po zániku BSM pri určení náhrady-finančného vyrovnania. Súd nedostatočne, vzhľadom na skutkové zistenia, vyhodnotil podstatné skutočnosti, ktoré v tomto smere odôvodňovali prelomenie zásady parity. Žalovaný bol ochotný zaplatiť žalobkyňu 40.000 eur. Preto žalovaný dôvodí aj to, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tým istým dôvodom apeluje aj v námietke proti výroku o náhrade trov konania, ktorý výrok súd odôvodnil v podstate tým, že ani jedna zo strán nemala plný úspech. Takýto postup súdu nezodpovedá ust. § 251 ods. 1, 2 CSP, ktoré zakotvuje pri náhrade trov konania pomer úspechu vo veci s tým, že

ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna strana nemá na náhradu trov konania právo. Odôvodnenie rozhodnutia súdu v tejto súvislosti nie je dostatočné, neodpovedá na to, v akom rozsahu mala každá zo strán v konaní úspech a následný záver o pomere ich úspechu (či neúspechu), čo je základom pre postup podľa § 251 ods. 2 CSP, keď sa náhrada trov konania podľa pomeru úspechu rozdelí. Len ak je pomer úspechu strán rovnaký, je dôvodný záver o tom, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Rozhodnutie súdu o náhrade trov konania nie je odôvodnené a je v rozpore s ust. § 251 CSP.

13. K tvrdenej nesprávne určenej výške finančného vyrovnania, žalovaný v odvolaní dôvodil, že súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozsudku uviedol, že do jeho výlučného vlastníctva prikázal nehnuteľnosť, motorovú kosačku (aktíva) spolu v hodnote 132.101,16 eura a žalobkyňa prikázala do výlučného vlastníctva hnutelné veci v hodnote 1.665,10 eura. Tým žalobkyňa nadobudla z masy BSM o 65.218,03 eura menej a žalovaný o 65.218,03 eura viac (132.101,64 eura – 66.883,13 eura). Po odpočítaní pasív pripadajúcich na žalobkyňu z jej podielu „64.218,03 eura -17.489,38 eura“ činí podiel žalobkyne 47.738,65 eura. Podľa žalovaného súd vychádzal číselne z nesprávnych údajov, ktoré nedávajú zmysel a nekorešponujú s ostatnými údajmi v dôvodoch rozsudku uvedenými. Pritom súd riadne, zrozumiteľne, najmä vzhľadom na údaje konečné, uvedené na str. 15 napadnutého rozsudku, svoje matematické výpočty neodôvodnil. Podľa výpočtov žalovaného má tiež platiť, že masa BSM (aktíva) predstavuje hodnotu 133.766,26 eura tak, ako to uviedol súd vo výroku I. Pasíva z BSM predstavujú 50.258,75 eura. Súd bližšie nevysvetlil, ako sa vypořiadal s položkou pasív – 12.678,75 eura z titulu úveru v G. ku dňu právoplatnosti rozvodu, ktorú položku súd označil ako jednu položku pasív, zaťažujúcich masu BSM. Žalovaný predpokladá, že vzhľadom na to, že tento úver bol stranami ku dňu vydania napadnutého rozsudku splatený pri závere, u každej zo strán konania v 1-ci, keď ani jedna strana v spore nebola schopná preukázať, koľko sama na vyrovnanie tohto úveru po rozvede zaplatila, nebol tento úver predmetom zápočtu. Súd to však výslovne v dôvodoch rozsudku neuviedol, žalovaný to iba predpokladá vzhľadom na obsah dôvodov rozsudku. Pri takomto závere potom musí platiť, že žalobkyňa sa podieľa na pasívach z BSM vo výške 37.580 eura svojim podielom vo výške 18.790 eur (37.580:2). Bolo preto potrebné odpočítať z toho, čo pripadá pri zásade parity na žalobkyňu 18.790 eur a nie 17.489,38 eura, pričom takáto suma zo žiadnych dostupných a zistených skutočností nevyplýva. Taktiež je nevysvetlené, na základe akých skutočností súd uzavrel, že keď žalobkyňa nadobudne z masy BSM o 65.218,03 eura menej ako žalovaný, ale treba odpočítať podiel pasív, súd vykonal výpočet zo súm, ktoré sú nelogické a nemajú oporu v zistených a napokon aj súdom v rozsudku konštatovaných skutočnostiach. Je nelogické, keď súd pri konečnom výpočte finančného vyrovnania rozporne s predchádzajúcim konštatovaním odpočítal z podielu žalobkyne o ktorý dostáva menej už nie z podielu 65.218,03 eura, ale odpočítava jej podiel z pasív z podielu 64.2018,03 eura, a to pasíva v neodôvodnenej výške 17.489 eur. Podľa žalovaného mal súd odpočítať z titulu pasív žalobkyne 18.790 eur (nie 17.489,38 eura) a to z jej podielu 65.218,03 eura (a nie z podielu 64.218,03 eura). Pri správnom výpočte potom podiel žalobkyne nemôže predstavovať 47.728,65 eura, čo jej má zaplatiť na vyrovnanie, ale len 46.428,03 eura.

14. Žalovaný nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že nie je namieste disparita podielov. Poukazoval na to, že každý rok vykazoval ako podnikateľ vyšší príjem. Záver súdu je v rozpore s konštatáciou výsledkov jeho príjmov, že ku dňu rozvodu manželstva jeho podnikanie končilo dlhom vo výške 37.500 eur. Súd neprihliadol na nesporne zistené skutočnosti, že sociálna situácia v čase manželstva žalobkyne a žalovanému bez finančnej podpory rodičov žalovaného nemohla zabezpečiť finančné prostriedky v potrebnom rozsahu na nadobudnutie nehnuteľnosti tak, ako na to žalovaný podrobne poukázal vo svojom písomnom záverečnom návrhu z 08.03.2022 (podobne rozsudok NS SR zo 17.5.2005 sp. zn. 22 Cdo/182/2004). Tieto tvrdenia žalovaného súd náležitým spôsobom nevyvrátil, keď argumentoval neunesením dôkazného bremena žalovaným v tom, že nepreukázal v konaní, že finančné dary boli použité výlučne na nadobudnutie nehnuteľnosti. V tejto súvislosti súd nevzal do úvahy, že na začiatku výstavby nehnuteľnosti prevzal žalovaný a jeho matka v E. G. G. pôžičku na základe stavebného sporenia (žalovaný 500.000,- Sk a jeho matka 250.000,- Sk) práve s cieľom výstavby rodinného domu. Celú túto pôžičku zaplatili rodičia žalovaného, keďže žalobkyňa a žalovaný ju sami nedokázali splácať pri súčasných nákladoch spojených so stavbou domu. Ďalší úver v G. G. vo výške 19.916,35 eura strany tiež použili na výstavbu. Vzhľadom na hodnotu nehnuteľnosti a ich príjmy je preukázané, že nehnuteľnosť nevybudovali len z pôžičiek, ktoré boli schopní platiť, lebo tieto financie nestačili na dokončenie stavby a stavba bola financovaná z finančných darov rodičov žalovaného v prospech žalovaného, i keď žalovaný nebol schopný preukázať v akej výške a na aké

konkrétne náklady. Preto bolo podľa názoru žalovaného i s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 22Cdo/182/2004 zo dňa 17.5.2005 namieste, aby súd výšku vnosu žalovaného akceptoval podľa vlastnej úvahy prelomením zásady parity. Žalovaný navrhoval, aby súd pri takomto postupe ho zaviazal zaplatiť žalobkyni na finančné vyrovnanie 40.000 eur.

15. Pokiaľ ide o rozhodnutie o náhrade trov konania, poukazoval žalovaný na to, že žalobkyňa žiadala odplatu vo výške 54.250 eur. Žalovaný odplatu určil na 40.000 eur. Ak by bol výpočet súdu ohľadom výšky finančného vyrovnania správny a žalovaným požadovaná disparita nedôvodná, mal by žalobkyni zaplatiť 46.248,03 eura. Je teda zrejmé, že aj v prípade neuznania disparity bol žalovaný v spore úspešnejší ako žalobkyňa, a to nielen v nepatrnej časti. Vychádzajúc zo zásad uvedených v ust. § 251 CSP mal súd podľa výsledkov sporu určiť pomer úspechu strán konania a podľa takto zisteného pomeru spravodlivo rozhodnúť o náhrade trov konania.

16. Na záver žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie po zrušení jeho prvého rozsudku odvolacím súdom nepostupoval v celom rozsahu podľa názoru odvolacieho súdu, s výnimkou zaradenia dlhu žalovaného z podnikania do pasív BSM. Ani napadnutý rozsudok nespĺňa požiadavku takého odôvodnenia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Žalovaný preto žiadal, aby odvolací súd s poukazom na ust. 388 CSP napadnutý rozsudok zmenil tak, že určí výšku finančného vyrovnania, ktorú má žalovaný žalobkyni zaplatiť v súlade so zisteným skutkovým i právnym stavom pri prelomení zásady parity a nadväzujúc na to, rozhodol aj o náhrade trov konania.

17. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala, prostredníctvom svojho právneho zastúpenia, odvolanie aj žalobkyňa, a to v rozsahu výrokov I., II., III. a IV. a navrhovala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že v bode 42. petitu dlh z podnikania žalovaného ku dňu 10.12.2010 určí sumou 12.526 eur a uloží povinnosť žalovanému vyplatiť žalobkyni na vyrovnanie sumu 54.259,20 eura. Žalobkyňa uviedla, že nenamietá voči určeniu majetku nadobudnutému za trvania manželstva, ani proti hodnotám hnutelností. Namietala voči určeniu hodnoty nehnuteľnosti, ktorá toho času je podstatne vyššej hodnoty, o čom svedčí prehlásenie samotného žalovaného. Od rozvodu manželstva rokovali so žalovaným najmenej dvadsaťkrát o mimosúdnom doriešení veci. Starší syn navrhol žalovanému mimosúdne vyriešenie veci tak, že on odkúpi podiel z nehnuteľnosti od žalovaného a hnutelnosti žalobkyňa navrhla žalovanému vyporiadať podľa užívania od decembra 2010. Syn navrhol žalovanému sumu na vyrovnanie jeho podielu. Žalovaný uviedol, že nesúhlasí s takouto sumou na vyrovnanie jeho podielu z dôvodu, že hodnota nehnuteľností činí najmenej 170.000 eur a pod uvedenú sumu nemá dôvod ísť. Posledné dva roky v lokalite D. E. hodnota domov a pozemkov rapídne stúpla a žalovaný má záujem uvedenú nehnuteľnosť s vysokým ziskom odpredať.

18. Ďalej žalobkyňa uviedla, že nesúhlasí s určením dlhu z podnikania žalovaného ku dňu 10.12.2010 vo výške 37.580 eur do pasív BSM napriek stanovisku odvolacieho súdu. Aj v rozvodovom konaní aj počas celého konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva bolo podľa žalobkyne preukázané, že dôvod rozvodu bol vlastne ten, že žalovaný, jeho otec a jeho brat podnikali spoločne. Všetky zisky z podnikania otca, brata, žalovaného spravovala matka žalovaného, ktorá ani nepripustila myšlienku, aby ktokoľvek mal prehľad v jej evidencii a vôbec nie žalobkyňa, aby mala prehľad o podnikaní manžela. V tom čase už podnikali úspešne v kamiónovej doprave, kupovali piaty kamión a keď žalobkyňa veľmi naliehala, aby hospodárili osobitne, žalovaný na naliehanie matky žalobkyňu tvrdo odmietol a následne jeho matka dosiahla aj ich rozvod. V čase rozvodu majetok žalobkyne a žalovaného zaťažoval úver v G. G., H. vo výške 12.678,75 eura a žalobkyňa navrhovala žalovanému, aby zo sumy zisku z podnikania tento úver vyplatili a majetok vysporiadali. Ani náznak rozhovoru nebol o tom, že by podnikanie bolo zadlžené, a to sumou 37.580 eur. V tom čase mali všetkých päť kamiónov a veľmi úspešne podnikali v zahraničnej preprave. Keď sa žalobkyňa skutočne s deťmi odsťahovala zo spoločnej domácnosti, matka žalovaného zariadila odpredaj všetkých kamiónov a odrazu po niekoľkých rokoch sa začalo tvrdiť, že podnikanie je zadlžené. Pri prvom výsluchu žalovaného v danej veci žiadne dlhy z podnikania neboli spomínané, pretože neboli. Po veľmi krátkej dobe od rozvodu, vystavali rodičia žalovaného pre žalovaného rodinný dom, ktorý je síce vedený v ich vlastníctve, ale od kolaudácie v ňom býva žalovaný s novou rodinou, finančne zabezpečili aj brata žalovaného, ak teda podnikanie bolo tak zadlžené, je vylúčené, aby boli finančne takto dobre zabezpečení. Preto sa žalobkyňa v žiadnom prípade nemôže stotožniť s umelo vytvoreným zadlžením podnikania žalovaného, jeho otca a brata. Žalobkyňa uviedla, že

nie je ochotná zodpovedať za ich machinácie, keďže nesmela mať prístup k evidencii majetku, záväzkov a zisku z podnikania. Navrhovala preto vykonané dokazovanie prehodnotiť a jej odvolaniu vyhovieť.

19. Žalovaný podal k vyjadreniu žalobkyne písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že žalobkyňa v odvolaní namieta určenú hodnotu nehnuteľnosti patriacu do BSM, pretože v lokalite D. E. hodnota nehnuteľnosti rapídne stúpla, ale toto tvrdenie ničím neosvedčila. Ďalej žalobkyňa namieta určenie dlhu z podnikania z dôvodov, ktoré už v priebehu konania prezentovala. V tomto ohľade žalovaný poukazuje na právny názor odvolacieho súdu vyjadrený v jeho uznesení 11Co/90/2020-164 z 20.04.2021, ktorým bol súd prvej inštancie viazaný a v napadnutom rozsudku z neho vychádzal. Úsudok žalobkyne o tom, že zadĺženie podnikania je umelo vytvorené, nemá oporu vo vykonaných dôkazoch. V odvolaní žalobkyne absentuje návrh o tom, ako má odvolací súd vo veci rozhodnúť. Žalobkyňa žiada iba, aby odvolací súd vykonané dokazovanie „prehodnotil“ a rozhodol v naznačenom smere, pričom tento smer z obsahu odvolania nie je možné zreteľne zistiť. Odvolací súd je pritom odvolacími dôvodmi viazaný a je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje, alebo doplní. Z obsahu odvolania žalobkyne žiadna konkrétna potreba dokazovania nevyplýva. Taktiež odvolanie neobsahuje ani dôvody vymedzené v ust. § 365 ods. 1 CSP. Odvolanie žalobkyne žalobca preto nepokladá za dôvodné. Žalovaný tiež podal odvolanie, poukazuje na jeho obsah a domáha sa zmeny napadnutého rozhodnutia ako aj rozhodnutia o náhrade trov konania.

20. Ďalšie písomné vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

21. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), zaoberajúc sa najskôr skúmaním existencie formálnych podmienok pre podanie odvolania, dospel v prvom rade k záveru, že pokiaľ ide o odvolanie žalobkyne a žalovaného proti výroku IV. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd uložil stranám povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vyporiadanie BSM a doplatiť trovy dôkazu na účet súdu, smerujú odvolania oboch strán v tejto časti proti takému rozhodnutiu, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 355 ods. 2 a § 357 CSP á contrario). Preto bolo nevyhnutné v tejto časti podané odvolania žalobkyne a žalovaného odmietnuť (§ 386 písm. c/ CSP).

22. Úprava súdnych poplatkov je obsiahnutá v zákone č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov. V zmysle § 14 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie vo veciach poplatkov sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku okrem § 357 písm. a). V zmysle § 14 ods. 4 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, v konaní podľa tohto zákona koná a rozhoduje vyšší súdny úradník vrátane rozhodovania o zastavení konania. Sudca v konaní koná a rozhoduje o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Ak sa sťažnosti vyhovie v plnom rozsahu, rozhodnutie nemusí obsahovať odôvodnenie.

23. Zákon o súdnych poplatkoch prípustnosť odvolania proti rozhodnutiu o uložení poplatkovej povinnosti neobsahuje (pripúšťa len sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, o ktorej následne rozhoduje sudca súdu prvej inštancie), preto podľa cit. § 14 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch je potrebné posudzovať prípustnosť odvolania proti výroku IV. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola stranám uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok, podľa Civilného sporového poriadku.

24. Civilný sporový poriadok upravuje odvolanie ako procesný úkon, ktorým (po splnení zákonom stanovených podmienok) môže strana dosiahnuť jednak preskúmanie rozhodnutia súdu prvej inštancie, jednak jeho zrušenie a tiež opätovné prejednanie veci súdom prvej inštancie, avšak len pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 355 CSP). Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd musí konštatovať, že odvolanie žalobkyne a žalovaného voči výroku IV. napadnutého rozsudku v zmysle ust. § 355 ods. 2 CSP v spojení § 357 CSP nie je prípustné, nakoľko ho zákon nepripúšťa. Prípustnosť odvolania proti rozhodnutiu súdu o vyrubení súdneho poplatku nepripúšťa ani iný zákon. Rovnako Civilný sporový poriadok nepripúšťa podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie o uložení povinnosti stranám doplatiť v stanovenej výške trovy dôkazu na účet súdu (§ 357 CSP).

25. V napadnutom rozsudku síce súd prvej inštancie strany poučil len v tom zmysle, že proti nemu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia, avšak s poukazom na uvádzané, proti napadnutému výroku IV. odvolanie prípustné nie je. Skutočnosť nesprávneho poučenia o prípustnosti opravného prostriedku proti napadnutému rozhodnutiu zo strany súdu prvej inštancie nezakladá

procesnú legitímáciu jeho uplatnenia, keďže jeho prípustnosť je ex lege vylúčená. Civilný sporový poriadok v ust. § 362 ods. 3 poskytuje stranám ochranu iba v prípade nesprávneho poučenia súdu o neprípustnosti odvolania v prípade, ak prípustné je, ktorá spočíva v tom, že odvolateľ je oprávnený podať odvolanie (opravný prostriedok) v zákonom predĺženej trojmesačnej lehote plynúcej od doručenia odvolaním napadnuteľného rozhodnutia.

26. Keďže teda v danej časti (rozhodnutie o súdnom poplatku a výške trov dôkazu) odvolanie žalobkyne a žalovaného smerovalo proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, musel odvolací súd odvolanie žalobkyne a žalovaného v súlade s ust. § 386 písm. c) CSP voči výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie odmietnuť.

27. Pokiaľ ide o zvyšné časti odvolaní žalobkyne (voči výrokom I., II., III.) a žalovaného (voči výrokom III. a V.), odvolací súd po zistení, že odvolania žalobkyne i žalovaného boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektmi – stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie v nimi napadnutých častiach vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (žalobkyňa podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP a žalovaný podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných ust. § 379 písm. c) CSP a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniam žalobkyne a žalovaného nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch I., II., III. a V. vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

28. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody žalobkyne a žalovaného bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného vecne správne, a to pokiaľ ide o stanovenie hodnoty nehnuteľnosti patriacej do BSM, určenie výšky dlhu z podnikania ku dňu rozvodu manželstva, určenie výšky vyrovnacieho podielu, ktorý je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyňi titulom finančného vyrovnania a uplatnenia zásady rovnosti podielov žalobkyne a žalovaného na majetku patriacom do BSM, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania.

29. Žalobkyňa ani žalovaný v podaných odvolaniach nenamietali proti stanoveniu majetku (hnutelných vecí 2/ až 40/, nehnuteľností 1/ a pohľadávok 41/) patriaceho do BSM, stanoveniu hodnoty hnutelných vecí a spôsobu vyporiadania BSM tak, že žalobkyňi boli prikázané hnutelné veci pod položkami 2/ až 39/ a žalovanému bola prikázaná nehnuteľnosť pod položkou 1/ a hnutelná vec pod položkou 40/. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že hodnota nehnuteľnosti patriacej do BSM za posledné dva roky pred podaním odvolania vzrástla na sumu až 170.000,- eur (na rozdiel od súdom stanovenej hodnoty 132.000,- eur, pozn.) a ďalší jej odvolací dôvod spočíval v určení výšky dlhu z podnikania žalovaného ku dňu rozvodu manželstva na 37.580,- eur, keď uvádzala, že mala za to, že podnikanie žalovaného v kamiónovej doprave za trvania manželstva bolo úspešné a dlh žalovaného z podnikania bol umelo (účelovo) vytvorený a v odvolaní navrhovala určiť sumu dlhu z podnikania ku dňu 10.12.2010 vo výške - 12.526,- eur (ktorú výšku nijako neodôvodnila). Odvolacie dôvody žalovaného spočívali zase v tom, že súd nesprávne a nezrozumiteľne dospel k výške vyrovnacieho podielu, ktorý má titulom finančného vyrovnania zaplatiť žalovaný žalobkyňi v sume 47.728,56 eura, pričom mal za to, že správnym výpočtom to mala byť suma iba 46.420,03 eura, avšak vzhľadom na to, že žiadal aplikovať disparitu podielov bývalých manželov na BSM, bol ochotný žalobkyňi zaplatiť na vyrovnanie sumu iba 40.000,- eur. Namietal tiež, že súd nesprávne určil pomer úspechu strán v konaní, a preto nesprávne rozhodol o nároku na náhradu trov konania.

30. Žalobkyňa v odvolaní (zo dňa 09.05.2022) predovšetkým namietala voči určeniu hodnoty nehnuteľnosti patriacej do BSM v napadnutom rozhodnutí (zo dňa 21.04.2022) vo výške 132.000 eur, ktorá hodnota podľa žalovanej mala za posledné dva roky v lokalite D. E. vzrásť na hodnotu 170.000

eur. V prvom rade je potrebné uviesť, že takýto argument žalobkyne predstavuje novotu v odvolacom konaní (§ 366 CSP), teda prostriedok procesnej obrany žalobkyne (skutkové tvrdenie - § 149 CSP), ktorý žalobkyňa neuplatnila včas, v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom na to mala možnosti. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí pri ustaľovaní hodnoty nehnuteľnosti vychádzal jednak zo záverov znalkyne Ing. Némethovej, avšak v poslednej vete ods. 38. odôvodnenia poukázal na to, že strany sporu v predmetnej veci dospeli k zhode, pokiaľ ide o určenie hodnoty nehnuteľnosti. Odvolací súd preskúmaním spisu zistil, že skutočne žalovaný vo svojom záverečnom návrhu zo dňa 08.03.2022 (č. I. 1119 spisu) uviedol, že navrhuje, aby súd do masy BSM zaradil nehnuteľnosti v hodnote 132.000,- eur, rovnako žalobkyňa v návrhu zo dňa 22.02.2022 (č. I. 1141 spisu) adresovanom žalovanému navrhovala do vyporiadania určiť nehnuteľnosť v hodnote 132.000,- eur; tohto návrhu sa žalobkyňa pridržiavala aj na poslednom pojednávaní dňa 24.03.2022. Z uvedeného je zrejmé, že pred posledným pojednávaním vo veci, sa strany zhodli na hodnote nehnuteľnosti patriacej do BSM vo výške 132.000,- eur. Na poslednom pojednávaní žiadne iné návrhy, ani odlišné skutkové tvrdenia v tomto smere nemali a nenavrhovali ohľadom hodnoty nehnuteľnosti vykonať žiadne dokazovanie. Podľa ust. § 151 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Podľa § 186 ods. 2 CSP, súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti; na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada. Z uvedeného vyplýva, že medzi stranami sporu v čase rozhodovania súdu prvej inštancie bolo skutkové tvrdenie o hodnote nehnuteľnosti patriacej do BSM vo výške 132.000,- eur nesporné, preto súd prvej inštancie správne z takto stanovenej hodnoty nehnuteľnosti aj vychádzal, pričom ďalšie okolnosti, ktoré uviedol v bode 38. odôvodnenia slúžia na odôvodnenie toho, že súd o takto stanovenej hodnote nemá dôvodnú pochybnosť (vychádzajúc zo záverov znalkyne). Zároveň platí zákonná koncentrácia konania v zmysle § 154 CSP, podľa ktorej prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Vyhlásenie uznesenia o skončení dokazovania pred súdom prvej inštancie je moment, po ktorom už na účely odvolacieho konania v zásade nové prostriedky procesného úroku a prostriedky procesnej obrany nie sú prípustné (s výnimkami upravenými v ust. § 366 CSP). Pokiaľ však žalobkyňa v odvolaní uvádza, že ešte v čase pred rozhodnutím súdu prvej inštancie mala byť hodnota nehnuteľnosti vyššia, tak ide o neprípustnú novotu, pretože túto skutočnosť, mohla tvrdiť už v konaní pred súdom prvej inštancie, a teda toto skutkové tvrdenie odvolacom konaní nebolo uvedené včas. Navyše súd ani vzhľadom na ust. § 186 ods. 2 CSP na takúto zmenu v skutkovom tvrdení, na ktorom sa strany v priebehu konania pred súdom prvej inštancie zhodli, už ani prihliadať nemôže. Napokon treba uviesť, že žalobkyňa v podanom odvolaní ani žiadny dôkaz na preukázanie svojho tvrdenia o inej hodnote vyporiadavanej nehnuteľnosti neuviedla, nepredložila, ani nenavrhol vykonať. Táto jej odvolacia námietka o inej hodnote nehnuteľnosti bola teda nedôvodná.

31. Ďalší odvolací dôvod na strane žalobkyne spočíval v tom, že nesúhlasila s určením dlhu z podnikania žalovaného ku dňu 10.12.2010 (rozvod manželstva) vo výške 37.580 eur, pretože mala za to, že podnikanie žalovaného bolo úspešné a navrhovala určiť dlh z podnikania žalovaného ku dňu 10.12.2010 sumou - 12.526 eur (ktorú sumu dlhu nijako neodôvodnila). Mala za to, že toto zadĺženie bolo umelo vytvorené a žiadne dlhy z podnikania ku dňu rozvodu manželstva neboli. Žalobkyňa teda namieta nesprávny skutkový záver súdu prvej inštancie, že v čase rozvodu manželstva malo byť podnikanie jej manžela zadĺžené vo výške 37.580 eur. Z napadnutého rozhodnutia, ako aj z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie pri ustaľovaní výsledku podnikania žalovaného ku dňu rozvodu manželstva vychádzal zo znaleckého posudku spol. AUDIT CONSULT, s. r. o. č. 14/2017 zo dňa 04.09.2017, podľa záverov ktorého bolo ku dňu 10.12.2010 podnikanie žalovaného stratové, majetok z podnikania bol vyčíslený v zápornej hodnote – 37.580,- eur. Žalobkyňa hoci uvádzala skutkové tvrdenia, že podnikanie žalovaného v kamiónovej doprave malo byť úspešné, pretože nakúpili päť kamiónov a žiadne dlhy z podnikania neboli počas manželstva spomínané, tieto svoje tvrdenia nijako konkrétne nepreukázala, neuviedla ani, v čom by mal byť znalecký posudok spol. AUDIT CONSULT, s. r. o. nesprávny. Neuniesla teda dôkazné bremeno o svojom tvrdení, že podnikanie bolo úspešné, a teda ku dňu rozvodu manželstva nebolo zadĺžené, resp. že by bolo zadĺžené v ňou navrhovanej výške - 12.526,- eur, čo je napokon neprípustná novota v odvolacom konaní (tvrdenie v odvolaní o výške dlhu z podnikania 12.526,- eur), na ktorú odvolací súd ani prihliadať nemôže. Žalobkyňa teda relevantným spôsobom nespochybnila zistený výsledok podnikania – 37.580 eur. Navyše sama žalobkyňa opakovane uvádzala, že o podnikaní žalovaného počas trvania manželstva nemala žiadne informácie (neboli jej žalovaným a jeho rodinou poskytované), čím sama spochybnila svoje úvahy o tom, že podnikanie žalovaného bolo ku dňu zániku manželstva ziskové. Z uvedených dôvodov táto jej nedostatočná obrana, nemohla byť v odvolacom konaní úspešná.

32. Žalovaný ako zásadný odvolací dôvod uvádzal, že súd mal v prípade žalobkyne a žalovaného pri vypořádavaní ich BSM, použiť možnosť disparity podielov z dôvodu, že o nadobudnutie nehnuteľností patriacich do BSM sa vo väčšom rozsahu pričínil žalovaný prostredníctvom finančnej podpory jeho rodičov – teda finančnými darmi jeho rodičov len v prospech žalovaného. Pokiaľ ide o žalovaným navrhovanú disparitu podielov, k tomu súd prvej inštancie v ods. 37. odôvodnenia uviedol, že nepovažoval za hodnoverné dôkazy produkované žalovaným na preukázanie výlučných investícií rodičov žalovaného na spoločný majetok, pričom zohľadnil, že aj rodina žalobkyne prispela v začiatkoch podnikania kamiónom od otca žalobkyne a tiež uzavrel, že žalovaný nepreukázal ani dôvod zanedbania starostlivosti žalobkyne o rodinu. Takisto mal súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania za to, že žalovaný nepreukázal skutočnosť, že svedkami tvrdené finančné prostriedky boli použité na výstavbu nehnuteľnosti strán sporu, teda v akom rozsahu, ktoré stavebné práce, či materiály boli nimi uhradené, keď mali vyplácať robotníkov v hotovosti priamo na stavenisku. Súd teda konštatoval neunesenie dôkazného bremena žalovaného o tom, že konkrétne finančné prostriedky boli použité na financovanie konkrétnych stavebných prác na stavbe rodinného domu strán sporu.

33. Z takto koncipovaného návrhu žalovaného na určenie disparity podielov bývalých manželov je však zrejmé, že žalovaný sa touto svojou procesnou obranou v podstate snaží odvrátiť procesný následok spočívajúci neunesení jeho dôkazného bremena o svojich vnosoch do majetku v BSM, teda o tom, čo mal podľa svojich tvrdení vniesť zo svojho výlučného majetku (tvrdené dary od rodičov len jemu) na spoločný majetok patriaci do BSM.

34. Podľa § 150 OZ, pri vypořádaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

35. V zmysle vyššie uvedeného sa pri vypořádaní BSM vychádza zo zásady rovnosti podielov bývalých manželov (princíp parity). Iba v odôvodnených prípadoch môžu byť podiely manželov na spoločnom majetku stanovené odlišným spôsobom. Uplatnenie takéhoto výnimočného postupu musí byť vždy odôvodnené individuálnymi okolnosťami konkrétneho prípadu. Pristúpiť k nerovnomernému určaniu podielov je možné iba výnimočne v záujme spravodlivosti a dobrých mravov. Pre úvahu o výške podielov sú významné v prvom rade okolnosti uvedené v ust. § 150 OZ, ktorými sú potreby maloletých detí, zásluhy manželov na nadobudnutí a udržaní spoločného majetku a starostlivosť o rodinu a obstarávanie spoločnej domácnosti, prípadne ďalšie relevantné okolnosti (napr. negatívne okolnosti v manželstve v rozpore s ust. § 18 Zákona o rodine).

36. Podľa záverov súdnej praxe tiež väčšie zásluhy na nadobudnutí spoločného majetku zásadne nemožno bez ďalšieho priznať iba tomu manželovi, ktorý rozmnožil spoločný majetok väčším dielom vzhľadom na svoje schopnosti a možnosti, ako druhý manžel. V súlade s dikciou zákona treba totiž zohľadniť aj činnosť druhého manžela, ktorú vynaložil pri starostlivosti o spoločné deti a obstarávanie potrieb domácnosti. Pokiaľ sa jeden z manželov počas manželstva riadne staral o deti a obstarával spoločnú domácnosť, zásadne nemožno znižovať jeho rovnaký podiel na vypořádavanom spoločnom majetku manželov s argumentáciou, že sa o nadobudnutie spoločného majetku nepričinil svojím zárobkom.

37. Rozdielne určenie podielov by však mohlo byť odôvodnené, ak jeden z manželov nevyužíval na účely obstarávania spoločného majetku vôbec svoje schopnosti a možnosti, t. j. napríklad ak jeden z manželov vôbec nepracoval, ak pracovať mohol, prípadne sa práci vyhýbal. Avšak iba samotná okolnosť, že jeden z manželov počas trvania BSM dosahoval hoci aj zásadne vyššie príjmy v porovnaní s druhým manželom, nie je dôvodom na uplatňovanie nerovnomerného určenia podielov v takýchto prípadoch. Zohľadniť vždy treba osobitosti každého jednotlivého prípadu a do úvahy vziať aj ostatné skutočnosti relevantné z hľadiska úvahy súdu v zmysle § 150 OZ a § 18 Zákona o rodine.

38. V zmysle ust. § 150 OZ má každý z manželov pri vypořádaní bezpodielového spoluvlastníctva právo požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok. To, čo každý

z manželov vynaložil na spoločný majetok zo svojho, mu má byť hrazené zo spoločného majetku druhým z manželov, avšak len vo výške zodpovedajúcej pomeru veľkosti podielu, ktorého sa každému z nich z bezpodielového spoluvlastníctva dostáva (R 57/1970). V spore o to, či z výlučného majetku jedného z manželov boli vynaložené prostriedky na spoločný majetok patriaci do BSM, leží dôkazné bremeno na tej strane, ktorá tvrdí, že vynaložil počas trvania BSM výlučné prostriedky na majetok patriaci do BSM.

39. V predmetnej právnej veci teda bolo potrebné vysporiadať sa s právnym riešením otázky tzv. vnosov žalovaného do BSM v spojení s otázkou nerovných podielov strán pri jeho vyporiadaní. Ako bolo uvedené vyššie, pre úvahu o nerovnosti (disparite) podielov je významné, ako sa každý z manželov v priebehu manželstva staral o rodinu (maloleté deti, spoločnú domácnosť, či uspokojovanie spoločných potrieb) a ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. V tomto ohľade však nemožno považovať za relevantné, čím a v akej výške každý z manželov prispel na zadováženie spoločného majetku zo svojho výlučného (oddeleného) majetku, bez ohľadu na to, či tento výlučný majetok manžel mal už v dobe pred vznikom bezpodielového spoluvlastníctva, alebo ho získal za trvania manželstva napr. dedením alebo darovaním. Ust. § 150 OZ totiž takúto situáciu rieši priznaním práva manžela požadovať, aby mu bolo uhradené, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok. Stanovenie nerovnosti vo veľkosti podielov manželov po zániku ich bezpodielového spoluvlastníctva je však odlišným právnym inštitútom, než je stanovenie výšky tzv. vnosu jedného z manželov do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, t. j. stanovenie čiastky, ktorá by mu mala byť nahradená zo spoločného majetku manželov a ktorej výška sa potom premieta v čiastke stanovenej na záverečné finančné vyrovnanie medzi manželmi. Tieto inštitúty nemožno ani zamieňať, ani zmiešavať.

40. Žalovaný vo svojom odvolaní medzi týmito inštitútmi nerozlišuje a navrhuje, aby z dôvodu, že nevie preukázať (v tomto smere podľa záveru súdu prvej inštancie žalovaný neunesol dôkazné bremeno) výšku svojich vnosov do BSM, aby mu súd namiesto stanovenia čiastky, ktorá mu má byť zo spoločného majetku nahradená, priznal väčší podiel na spoločnom majetku (ktorého výšku podielu žalovaný ani neuviedol, pričom súd je v tomto smere návrhom žalovaného – ak by takýto postup bol vôbec dôvodný – viazaný, pretože by mu nemohol priznať viac, ako navrhuje). Žalovaného právny výklad ustanovenia § 150 OZ, je však celkom nesprávny.

41. Neunesenie dôkazného bremena žalovaným, pokiaľ ide o jeho vnosi na spoločný majetok nevedie k tomu, že by mu bolo možné priznať väčší podiel na BSM. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný nepreukázal, že tie - ktoré finančné prostriedky patriace výlučne žalovanému, boli použité na financovanie konkrétnych stavebných prác na stavbe rodinného domu strán sporu. V tomto smere sa podľa odvolacieho súdu žalovaný ani nepokúsil uniesť bremeno tvrdenia, keď uvádzal len sumy, ktoré mu mali byť poskytnuté jeho rodičmi, avšak nepopísal, ako konkrétne prebiehala výstavba rodinného domu, v akých fázach, na aké časti stavby mali byť tvrdené prostriedky od jeho rodičov, prípadne jeho vlastné prostriedky použité, koľko stáli jednotlivé stavebné časti a ako boli financované, akými firmami, prípadne robotníkmi boli uskutočnené a za aké ceny. Súd prvej inštancie preto správne uzavrel, že o poskytnutí vnosov žalovaného do BSM žalovaný neunesol dôkazné bremeno, ktorý záver súdu napokon žalovaný v odvolaní už ani nenapadol.

42. Neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena v otázke vnosov žalovaného do BSM, však nemôže súd zohľadniť tým, že mu z rovnakého dôvodu (nepreukázaných vnosov) prizná väčší podiel na majetku v BSM, pretože takéto zmiešavanie inštitútu vnosov a inštitútu disparity podielov (navyše pri neunesení dôkazného bremena) je nesprávne. Žalovaný pritom ani netvrdil, aký (väčší) podiel na BSM žiada priznať (buď uvedením určitého % alebo zlomku na BSM inom ako 1-ica). Navrhoval iba, aby súd určil výšku vyrovnacieho podielu pre žalobkyňu v ním stanovenej sume 40.000,-eur. Ide však o chybnú úvahu žalovaného a ako už bolo uvedené, o nesprávne právne posúdenie veci. Je tiež potrebné dodať, že ak žalobca v tomto prípade neunesol dôkazné bremeno o výške svojich vnosov, neunesol ani dôkazné bremeno ohľadom dôvodov preukazujúcich dôvodnosť priznania disparity podielov strán na majetku patriacom do bezpodielového spoluvlastníctva, pretože jednak tu žalovaný nedôvodí skutočnosťami podstatnými pre priznanie disparity podielov, napr. že žalobkyňa by sa riadne nestarala o domácnosť a spoločné deti, prípadne sa vyhýbala práci, alebo spoločnú domácnosť nadmerne zadlžovala atp., ale ani svoje výlučné investície do BSM ani približne nepreukázal. Z týchto dôvodov rozhodol súd prvej inštancie správne, ak na danú vec aplikoval zásadu parity podielov.

43. Ďalej žalovaný v odvolaní dôvodil, že súd prvej inštancie nesprávne určil výšku finančného vyrovnania na sumu 47.728,65 eura, keď podľa výpočtov žalovaného to pri zásade parity má byť správne suma 46.428,03 eura. Predovšetkým podľa žalovaného súd nevysvetlil, ako sa vysporiadal s položkou pasív – 12.678,75 eura z titulu úveru v G., pričom žalovaný uviedol, že predpokladá, že tento nebol predmetom zápočtu. Potom podľa žalovaného malo platiť, že žalobkyňa sa podieľala na pasívach z BSM 37.580,- eur podielom 18.790,- eur, preto bolo potrebné pri zásade parity na žalobkyňu odpočítať 18.790 eur a nie 17.489,38 eura ako to urobil súd prvej inštancie. Tiež podľa žalovaného nie je vysvetlené, na základe akých skutočností súd uzavrel, že keď žalobkyňa nadobudne z masy BSM o 65.218,03 eura menej ako žalovaný, ale treba odpočítať podiel pasív, súd vykonal výpočet zo súm, ktoré sú nelogické a nemajú oporu v skutkových zisteniach. Je nelogické, keď potom súd namiesto 65.218,03 eura odpočítal jej podiel pasív z podielu 64.218,03 eura, a to pasíva v neodôvodnenej výške 17.489,- eur. Podľa žalovaného mal súd z podielu žalobkyne 65.218,03 eura odpočítať podiel jej pasív 18.790,- eur, z čoho vychádza na vyrovanie suma 46.428,03 eura.

44. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie sa výpočtom vyrovnacieho podielu zaoberá v jeho ods. 41. a 42. V ods. 41. súd najskôr určil výšku podielu žalovanej na pasívach, a to sumou 17.489,78 eura, pričom z tohto odseku odôvodnenia vyplýva tiež skutočnosť, že pri ustaľovaní podielu žalobkyne na pasívach, zohľadnil aj položku 41/ zostatok na úvere G. v sume 12.678,75 eura. Pokiaľ ide o konečný výpočet výšky vyrovnacieho podielu pre žalobkyňu, ten súd prvej inštancie uviedol na konci ods. 42. odôvodnenia, pričom suma 47.728,65 eura bola podľa zistení odvolacieho súdu vo výsledku stanovená správne.

45. Správny postup pri stanovení výšky vyrovnacieho podielu, ktorý je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyňi titulom finančného vyrovnania je nasledovný. Celková výška aktív patriacich do BSM bola 133.766,26 eura (nehnuteľnosť v hodnote 132.000,- eur a hnuťelné veci 2/ až 40/ v hodnote 1.766,26 eura). Vnosy do BSM neboli zohľadnené žiadne (pre neunesenie dôkazného bremena žalovaným), žiadna zo strán si neuplatňovala nárok, že by sa zo spoločného majetku vynaložili prostriedky na výlučný majetok jedného z manželov. Preto pri parite podielov žalobkyne a žalovaného, predstavuje polovica podielu každého z manželov sumu 66.883,13 eura (t. j. 133.766,26 eura : 2). Žalobkyňi boli prikázané hnuťelné veci pod položkami 2/ až 39/ spolu v hodnote 1.665,10 eura; žalovanému bola prikázaná nehnuťelnosť pod položkou 1/ v hodnote 132.000,- eur a hnuťelná vec pod položkou 40/ v hodnote 101,16 eura, teda majetok spolu v hodnote 132.101,16 eura. Pretože polovica podielu z BSM predstavuje sumu 66.883,13 eura, pričom žalobkyňa z BSM dostáva veci v hodnote len 1.665,10 eura, dostáva z BSM o 65.218,03 eura menej (t. j. 66.883,13 eura – 1.665,10 eura = 65.218,03 eura). Pasíva patriace do BSM existujúce ku dňu zániku manželstva boli súdom ustálené na 41/ zostatok na úvere v G. ku dňu 10.12.2010 v sume - 12.678,75 eura a 42/ dlh z podnikania žalovaného ku dňu 10.12.2010 v sume - 37.580,- eur. Pokiaľ ide o spoločný dlh z podnikania ku dňu 10.12.2010 vo výške - 37.580 eur, tento zostalo uhradiť ako podnikateľovi žalovanému, a pretože i na úhrade tohto dlhu sa bývalí manželia (vo vzťahu k tretej osobe) podieľajú podľa doterajšej judikatúry rovnakým dielom, je žalobkyňa povinná nahradiť žalovanému čiastku zodpovedajúcu polovici tohto dlhu, t. j. vo výške 18.790,- eur (t. j. 37.580,- eur : 2). Táto suma sa teda musí odpočítať zo sumy na vyrovanie podielov t. j. 65.218,03 eura – 18.790,- eur = 46.428,03 eura. Ku dňu rozvodu manželstva t. j. ku dňu 10.12.2010 existoval aj spoločný dlh manželov – zostatok na úvere G. v sume 12.678,75 eura. Tento úver bol však už splatený (čo bolo nesporné medzi stranami), pričom súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania uzavrel, že žalobkyňa na splatenie tohto dlhu po rozvoze manželstva splatila sumu celkom 7.640,- eur. Tento záver súdu prvej inštancie nebol v odvolaní spochybnený žiadnou zo strán. Keďže tento úver bol ku dňu rozhodovania súdu prvej inštancie v celom rozsahu splatený, znamená to, že žalovaný ho musel splatiť vo zvyšnom rozsahu t. j. 12.678,75 eura – 7.640,- eur = 5.038,75 eura. Splatenie spoločného dlhu po rozvoze manželstva oboma stranami treba tiež zohľadniť pri určení výšky vyrovnacieho podielu žalobkyne, teda v prvom rade od dosiaľ ustálenej sumy podielu 46.428,03 eura odpočítať polovicu úhrady zo strany žalovaného t. j. 5.038,75 eura : 2 = 2.519,38 eura, čím dospejeme k sume 46.428,03 eura – 2.519,38 eura = 43.908,65 eura; a k tejto sume pripočítať polovicu z jej úhrad, ktorú je jej povinný nahradiť žalovaný, t. j. 7.640 eur : 2 = 3.820,- eur, následne teda o túto sumu navýšiť sumu na vyrovanie podielov t. j. 43.908,65 eura + 3.820,- eur = 47.728,65 eura, ktorá suma predstavuje výslednú výšku vyrovnacieho podielu, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyňi titulom finančného vyrovnania parity podielov v BSM. K takejto výslednej sume dospel svojimi výpočtami v ods. 41. a ods. 42., hoci odlišným postupom, aj súd prvej inštancie. Na základe odvolacím súdom uvedeného postupu, je však záver súdu

prvej inštancie o výške finančného vyrovnaní správny a odvolacia argumentácia žalovaného v podanom odvolaní voči výške vyrovnacieho podielu je teda nedôvodná.

46. Napokon odvolanie žalovaného smerovalo voči výroku V. o nároku na náhradu trov konania, ktorým súd prvej inštancie tento nárok nepriznal žiadnej zo sporových strán s poukazom na ust. § 255 ods. 2 CSP dôvodiac tým, že ani jedna zo sporových strán nemala plný úspech vo veci, pričom zohľadnil skutočnosť, že jednak žalovaný pôvodne tvrdil vklad zo strany jeho rodičov na ktorom zotrval od podania návrhu až do roku 2020 v poslednom písomnom vyjadrení v júni, keď už nežiadal tieto dlhy zohľadniť, len spoločný dlh na výstavbu rodinného domu. Súd uviedol, že žalobkyňa bola čiastočne úspešná v konaní, čo do prikázania hnutelných vecí do jej výlučného vlastníctva, ako aj započítania úhrady splátok úveru a neuznaní nároku žalovaného na započítanie investícií zo strany jeho rodičov na výstavbu rodinného domu a do jeho podnikania. Žalobkyňa nemala plný úspech v konaní ani po zmene postoja čo do vyporiadania domovej nehnuteľnosti, keď namiesto ňou požadovanej čiastky na vyrovnanie podielov 54.000,- eur, jej bola priznaná finančná náhrada v sume 47.728,65 eura, pričom žalovaný žiadal podľa zásady disparity priznať finančnú náhradu 40.000,- eur.

47. Žalovaný v odvolaní dôvodil, že žalobkyňa žiadala priznať vyrovnací podiel vo výške 54.250,- eur, žalovaný žiadal určiť odplatu vo výške 40.000,- eur, pričom podľa jeho (nesprávneho, pozn.) výpočtu táto odplata mala byť 46.248,03 eura, teda podľa žalovaného aj v prípade neuznania disparity mal byť žalovaný úspešnejší ako žalobkyňa. Mal za to, že súd prvej inštancie dostatočne neodôvodnil, v akom rozsahu mala každá zo strán v konaní úspech a teda postup podľa § 255 ods. 2 CSP.

48. Súd prvej inštancie teda v danej veci dospel k záveru, že ani jedna zo strán nemala plný úspech vo veci, preto žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepatrí. Náhrada trov konania v civilnom spore je upravená v ust. § 255 CSP, podľa ktorého (i) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a (ii) ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Zákon teda ako rozhodujúce východisko pri náhrade trov konania stanovuje princíp úspechu, ktorý môže byť buď úplný alebo čiastočný. Pri úplnom úspechu sa úspešnej strane má priznať plná náhrada rov konania a pri čiastočnom úspechu sa má náhrada trov konania rozdeliť alebo je možné rozhodnúť tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Z rozlišovania medzi plným a čiastočným úspechom z textu zákona vyplýva aj potreba rozlišovania miery čiastočného úspechu strán. Čiastočný úspech v spore sa môže priblížiť plnému úspechu, no na strane druhej si možno predstaviť situácie, v ktorých je pomer úspechu strán v spore približne rovnaký. Práve miera čiastočného úspechu preto musí byť rozhodujúcim kritériom medzi rozhodnutím o tom, či stranám bude priznaná čiastočná náhrada trov konania alebo bude rozhodnuté tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

49. K náhrade trov konania v spore o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa vyjadril Ústavný súd SR v náleze č. k. III. ÚS 266/2022 z 23.6.2022 tak, že: „V rozhodnutí o náhrade trov konania v spore o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov je nevyhnutné zväžiť výsledok sporu z toho pohľadu, čo strany svojimi návrhmi obsiahnutými nielen v žalobe a vo vyjadrení, ale aj v ich ďalších podaniach vrátane odvolaní žiadali. Pomer úspechu strán vo veci podľa § 255 Civilného sporového poriadku so záverom, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, nemožno zdôvodniť všeobecnými východiskami, podľa ktorých strany mali vo veci nešpecifikovaný čiastočný úspech, ich podiely na spoločnom majetku sú rovnaké, spor neskončil podľa predstáv ani jednej strany a vyporiadanie bolo v záujme oboch strán. Takáto argumentácia je mimo rámca zákonnej úpravy § 255 Civilného sporového poriadku, keďže nevyjadruje pomer úspechu strán vo veci, a preto je porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

50. Z vyššie uvedeného nálezu ústavného súdu vyplýva, že súd je povinný v sporoch o vyporiadanie BSM dôsledne vyhodnotiť pomer úspechu strán vo veci. Špecifikom takéhoto konania je však to, že kým napr. v spore o určenie vlastníckeho práva alebo o zapltenie určitej peňažnej sumy, je vždy zrejmé, čoho sa žalobca na začiatku sporu domáha a či mu tento uplatnený nárok bol voči žalovanému zamietnutý, alebo priznaný a to buď v celom alebo čiastočnom rozsahu, teda je možné pomerne jednoducho určiť, či žalobca dosiahol požadované určenie právnej skutočnosti, alebo prisúdenie peňažného nároku voči žalovanému a na základe toho potom stanoviť jeho ne/úspech, buď úplný, alebo čiastočný, a teda aplikovať ust. § 255 ods. 1, 2 CSP na určenie (rozsahu) nároku na náhradu trov konania voči ne/úspešnej protistrane; tak konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva majú špecifický charakter.

V týchto sporoch sa totiž rieši celý komplex vzájomných vzťahov sporových strán, pričom spôsob usporiadania vzťahu medzi sporovými stranami vyplýva z právneho predpisu (ustanovení hmotného práva o vyporiadaní BSM po zániku manželstva). V týchto sporoch preto súd môže napr. aj prekročiť žalobný návrh (§ 216 ods. 2 CSP), resp. odvolací súd nie je viazaný rozsahom odvolania (§ 379 písm. c/ CSP). Súd v spore o vyporiadanie BSM je viazaný zásadami jeho vyporiadania v § 150 Občianskeho zákonníka, preto v týchto prípadoch nerozhoduje podľa toho, čoho sa žalobca domáhal, ale podľa spôsobu vyporiadania tohto vzťahu predpísaného pre tento vzťah právnym predpisom. V konaní o vyporiadanie BSM môže byť preto konečné vyporiadanie medzi manželmi diametrálne odlišné od návrhu vymedzeného v petite žaloby. Pod pojmom vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva má Občiansky zákonník na mysli likvidáciu bezpodielového spoluvlastníctva, teda usporiadanie všetkých majetkových vzťahov medzi manželmi k veciam, ktoré boli predmetom zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva. Ide nielen o rozdelenie hnuiteľných a nehnuteľných vecí patriacich manželom, ale aj o vzájomné vyporiadanie pohľadávok a dlhov vyplývajúcich z tejto formy spoluvlastníctva, a to všetko podľa zásad v ust. § 150 OZ. Výsledkom je definitívne určenie, ktoré konkrétne veci zostávajú vo výlučnom vlastníctve každého manžela. Znamená to, že k veciam, ktoré zostávajú vo výlučnom vlastníctve jedného z manželov, stráca druhý manžel vlastnícke právo, vyporiadaním vlastnícke právo nevzniká, nenadobúda sa, nejde o žiadny prevod, alebo prechod práva. Ide teda nielen o faktické rozdelenie spoločných vecí, ale aj o možnosť usporiadania všetkých ostatných vzájomných majetkových nárokov vyplývajúcich z BSM. Cieľom konania o vyporiadanie BSM je teda rozdeliť veci patriace do BSM medzi bývalých manželov podľa veľkosti ich podielov (v zásade na polovicu) spravidla pokiaľ možno tak, aby suma, ktorú je jeden z manželov povinný zaplatiť druhému na vyrovnanie jeho podielu, bola pokiaľ možno čo najnižšia (ak však nie je možné alebo účelné rozdeliť spoločné veci medzi manželov podľa veľkosti ich podielov, je potrebné uvedenú skutočnosť zohľadniť pri určení sumy na vyrovnanie takýchto podielov v peniazoch). Stručne povedané cieľom tohto sporu je rovnomerné rozdelenie majetkových hodnôt tvoriacich rozsah BSM medzi bývalých manželov. Spôsob vyporiadania BSM sa pritom rovnako dotýka oboch sporových strán, ktoré spolu tvoria tzv. iudicium duplex, t. j. subjekty konania na oboch stranách majú zároveň postavenie žalobcu i žalovaného.

51. Vychádzajúc z obsahu spisu, strany sa na vyporiadaní BSM pred začatím konania, ani v jeho priebehu (napriek snahe súdu o zmierlivé vyriešenie vecí) nedokázali dohodnúť. Žalobkyňa v žalobe označila nehnuteľnosť a hnuiteľné veci (bez uvedenia ich hodnoty), ktoré mali byť predmetom vyporiadania, pričom žiadala, aby súd nehnuteľnosť a hnuiteľné veci okrem motorového vozidla prikázal do jej vlastníctva a zaviazal ju na vyplatenie vyrovnania žalovanému (ktorého výšku neuviedla). Žalovaný vo vyjadrení k žalobe (č. l. 15 spisu) žiadal vyporiadať BSM tak, že majetok v celosti prevezme do svojho vlastníctva, s tým, že o sumu rovnajúcu sa polovici aktív sa zníži podiel žalobkyne na úhrade pasív s tým, že mal za to, že takýmto spôsobom ani nebudú vyrovnané všetky pasíva –tvrdený dlh bývalých manželov rodičom žalobcu spolu v sume 112.351,- eur. V priebehu konania žalobkyňa tvrdila, že počas manželstva nemali žiadne dlhy voči rodičom žalovaného, žalovaný zotrval na tvrdení, že jeho rodičia im poskytli pôžičky v súvislosti s výstavbou rodinného domu. Žalovaný najskôr tvrdil, že išlo o pôžičky zo strany jeho rodičov na výstavbu nehnuteľnosti (vyjadrenie k žalobe č. l. 15) poskytnuté bývalým manželom, neskôr svoje tvrdenie zmenil tak, že išlo o dary rodičov žalovaného výlučne len žalovanému (č. l. 283), napokon tvrdenie zmenil tak, že jednak išlo o dary vo výške 113.867,20 eura a pôžičky vo výške 38.430,19 eura (vyjadrenie na č. l. 588 spisu). Žalovaný ďalej tvrdil, že hnuiteľné veci, ktoré tvoria vybavenie domu, kúpil zo svojich úspor pred uzavretím manželstva (č. l. 284 a č. l. 298) a že motorové vozidlo, ktoré žalobkyňa žiadala zahrnúť do BSM, bolo ešte za trvania manželstva prevedené na rodičov žalovaného ako spôsob vysporiadania finančnej pôžičky. Žiadna zo strán neuviedla hodnotu vecí (hnuiteľných, nehnuteľných, elektroniky, kosačky) patriacich do BSM, ich hodnota bola v priebehu konania stanovená znaleckými posudkami. Na pojednávaní dňa 27.11.2015 (č. l. 579 spisu) žalobkyňa uvádzala, že by súhlasila s takým vyporiadaním, aby bola nehnuteľnosť prikázaná žalovanému, ktorý jej vyplatí podiel v sume 54.000,- eur, žalovaný uvádzal, že je ochotný vyplatiť žalobkyňu najviac 20.000,- eur. Na pojednávaní dňa 23.09.2021 žalobkyňa žiadala zaplatiť titulom vyrovnania sumu 48.600,- eur, žalovaný bol ochotný vyplatiť najviac 40.000,- eur, v záverečných vyjadreniach potom žalovaný zotrval na výške finančného vyrovnania 40.000 eur (č. l. 1119) a žalobkyňa žiadala vyplatenie v sume 54.259,20 eura (č.l. 1141 spisu). Pokiaľ ide o hodnotu nehnuteľnosti, strany pôvodne jej hodnotu sami neuvádzali, vo veci bolo za účelom stanovenia hodnoty nehnuteľnosti nariadené znalecké dokazovanie, najskôr bola jej hodnota stanovená na 128.000,- eur, neskôr na 145.000,- eur, potom znížená o 4.000,- eur, t. j. na 141.000,- eur, pričom súd prvej inštancie v prvom svojom rozsudku zo dňa 22.10.2020 ustálil hodnotu nehnuteľnosti na 132.000,- eur, ktorú strany konania už v ďalšom priebehu konania do vydania

napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nespochybnili, vo svojich vyjadreniach pred posledným (napadnutým) rozhodnutím súdu prvej inštancie zhodne uvádzali hodnotu nehnuteľnosti 132.000,- eur. Odvolanie prvýkrát podal len žalovaný, ktorý žiadal vyporiadať aj dlh z podnikania ku dňu rozvodu manželstva vo výške 37.580,- eur, trval na investíciách jeho rodičov do majetku patriaceho do BSM a navrhoval z tohto dôvodu aplikovať disparitu podielov pri vyporiadaní BSM.

52. Z vyššie uvedeného vyplýva, že z pohľadu toho, čo strany svojimi návrhmi obsiahnutými v žalobe, vo vyjadrení, v ďalších písomných podaniach, ako aj vo svojich stanoviskách v priebehu celého konania žiadali, v porovnaní s výsledkom sporu, je zrejmé, že hoci žalobkyňa pôvodne žiadala, aby nehnuteľnosť bola prikázaná do jej výlučného vlastníctva, neskôr súhlasila s tým, aby bola prikázaná žalovanému, tak ako sa on dožadoval. Žalobkyňa však bola úspešná, pokiaľ ide o žalovaným tvrdené jeho vnosy do BSM (dary a pôžičky od jeho rodičov), nakoľko žalovaný v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, malo pritom ísť o dary vo výške 113.867,20 eura a pôžičky vo výške 38.430,19 eura, takže tieto sumy neboli pri vyporiadaní BSM v prospech žalovaného zohľadnené. Na druhej strane bola žalobkyňa neúspešná, pokiaľ ide o zahrnutie dlhu z podnikania vo výške 37.580 eur do pasív BSM, keď ona namietala, že podnikanie bolo ziskové. Žalovaný nebol v spore úspešný pokiaľ ide o zohľadnenie jeho vnosov do BSM, resp. pokiaľ ide o požadovanú disparitu podielov sporových strán na BSM. Bol úspešný pokiaľ ide o prikázanie nehnuteľnosti do jeho vlastníctva. Žalobkyňa žiadala v priebehu konania zaplatiť vyrovnací podiel vo výške najviac 54.259,20 eura, žalovaný bol ochotný žalobkyni titulom finančného vyrovnania zaplatiť najmenej 20.000,- eur, neskôr sa ustálil na sume 40.000,- eur. Výška finančného vyrovnania pritom nie je jediným ukazovateľom úspešnosti strany v spore o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Obrana žalovaného v odvolaní sa pritom zúžila len na to, že výrok o náhrade trov konania spočívajúci v rozhodnutí, že žiadna zo sporových strán nemá nárok na náhradu trov konania je nesprávny preto, že žalobkyňa žiadala odplatu vo výške 54.250,- eur, on navrhoval odplatu 40.000,- eur, pričom podľa výpočtu súdu to bolo 47.728,65 eura (podľa žalovaného malo byť správne vypočítané 46.248,03 eura). Pomer úspechu v spore o vyporiadanie BSM sa však neurčuje len podľa toho, akú výšku finančného vyrovnania strany navrhovali, ako sa nesprávne domnieva žalovaný v podanom odvolaní. Každá zo sporových strán totiž na základe rozhodnutia súdu o vyporiadaní BSM dostáva do svojho výlučného vlastníctva konkrétne veci v určených hodnotách, zároveň sa rozhoduje o tom, či tá - ktorá strana uniesla dôkazné bremeno ohľadom tvrdených vnosov do BSM a ich výške, teda či tá - ktorá sporová strana bola úspešná ohľadom aktív a pasív patriacich do BSM, tvrdenia ohľadom ich výšky, prípadne ohľadom tvrdenia o dôvodoch disparity podielov bývalých manželov.

53. Zhrnúc predmetnú právnu vec, žalobkyňa bola úspešná pokiaľ ide o prikázanie huteľných vecí do svojho vlastníctva, úspešná pokiaľ ide o aplikovanie parity podielov bývalých manželov, úspešná pokiaľ ide o nezahrnutie vnosov žalovaného do BSM. Žalobkyňa bola neúspešná pokiaľ ide o zaradenie motorového vozidla do aktív BSM, neúspešná pokiaľ ide o prikázanie nehnuteľnosti do svojho vlastníctva (keďže nepreukázala svoju solventnosť), neúspešná pokiaľ ide o zahrnutie dlhu z podnikania žalovaného do pasív BSM a čiastočne neúspešná pokiaľ ide o výšku finančného vyrovnania, keď sa domáhala sumy 54.259,20 eura, avšak priznaná jej bola suma 47.728,65 eura (t. j. 12,04 % menej ako požadovala). Žalovaný bol úspešný pokiaľ ide o prikázanie nehnuteľnosti do svojho výlučného vlastníctva, úspešný pokiaľ ide o zaradenie dlhu z podnikania 37.580,- eur do pasív BSM. Neúspešný bol pokiaľ ide o zohľadnenie jeho vnosov do BSM, pokiaľ ide o aplikovanie disparity podielov a pokiaľ ide o výšku vyrovnacieho podielu, keď navrhoval 40.000,- eur a zaviazaný bol žalobkyni zaplatiť sumu 47.728,65 eura (čo je o 19,32 % viac, ako navrhoval). Je evidentné, že predmetom tohto konania o vyporiadanie BSM bolo množstvo rozporov sporových strán ohľadom toho, čo tvoria pasíva daného BSM a či je namieste aplikácia disparity podielov. Pri hodnotení komplexnosti konania o vyporiadanie BSM, bola každá zo sporových strán ohľadom masy BSM v niečom úspešná a v niečom neúspešná, celkovo sa však majetok medzi nich rozdelil podľa zásady parity podielov so stanovením povinnosti žalovaného žalobkyňu vyplatiť. Pomerujúc výsledok sporu s tým, čo strany svojimi návrhmi meniacimi sa v priebehu konania požadovali, dospel súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu k správnejmu záveru, že každá zo strán bola v danej veci čiastočne úspešná a čiastočne neúspešná, teda bola dôvodná aplikácia ust. § 255 ods. 2 CSP, a teda súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, pokiaľ žiadnej zo strán nárok na náhradu trov tohto konania nepriznal.

54. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, po vyporiadaní sa s podstatnou odvolacou argumentáciou žalobkyne a žalovaného, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej vo

výrokoch I., II. a III. ako vecne správny, vrátane vecne správneho výroku V. o náhrade trov konania s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

55. O náhrade trov tohto odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offo podľa § 255 ods. 2 CSP a v odvolacom konaní rovnako žiadnej zo strán nárok na náhradu trov nepriznal. Odvolací súd dospel k záveru, že každá zo sporových strán bola so svojim odvolaním v odvolacom konaní neúspešná. Žalobkyňa sa odvolala, čo do hodnoty nehnuteľnosti, ktorú v odvolacom konaní žiadala určiť vo výške 170.000 eur a tiež čo do výšky dlhu z podnikania, ktorý bol zohľadnený ako pasívum BSM vo výške 37.580,- eur, pričom ona až v odvolaní navrhovala sumu 12.526,- eur. Ani jednej jej odvolacej námietke nebolo vyhovené. Žalobca sa odvolal čo do výšky vyrovnacieho podielu, ktorý bol podľa neho nesprávne vypočítaný (podľa neho malo byť 46.428,03 eura) a čo do neurčenia disparity podielov. Obe jeho odvolacie námietky vo veci samej (okrem toho sa odvolal aj čo do trov konania) boli odvolacím súdom vyhodnotené ako nedôvodné. Keďže obe sporové strany boli v odvolacom konaní so svojimi odvolaniami neúspešné, z ktorého dôvodu bolo napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdené, bol pomer ich ne/úspechu v odvolacom konaní rovnaký, preto odvolací súd žiadnej zo strán nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania nepriznal.

56. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

- 2 -

11Co/108/2022
11Co/108/2022-
2211219825

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).